

РЕШЕНИЕ

№ 3896

гр. София, 15.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 18.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **1983** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

Образувано е по жалбата на Д. В. В. с ЕГН [ЕГН] против Заповед за прилагане на принудителни административни мерки № 18-4332-007027/16.10.2018 г. на зам. Началник отдел при СДВР .

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е неправилна и незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Моли се да бъде отменена оспорената заповед като незаконосъобразна. В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът по жалбата – зам. Началник отдел при СДВР, редовно призован, не се явява и не изпраща представител.

От фактическа страна:

Предмет на административното производство е заповед за налагане на ПАМ № 18-4332-007027/16.10.2018 г. на зам. Началник отдел при СДВР, с която на Д. В. В. с ЕГН [ЕГН] е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца. Обжалваният административен акт е връчен лично на жалбоподателя на 04.02.2020г., като получаването му е удостоверено

с подпис в разписката към обжалваната заповед. В законоустановения 14 – дневен срок е упражнено и правото на жалба пред АССГ – жалбата е подадена чрез процесуалния представител на жалбоподателя, адв. С. на 11.02.2020 г.

Обжалваната заповед е издадена след извършена проверка от служители на сектор „Пътна полиция“ [населено място], , които са установили, че жалбоподателя е управлявал лек автомобил БМВ с рег. [рег.номер на МПС] , като при извършена проверка е отказал такава да му бъде извършена с техническо средство за употреба на наркотични вещества или техни аналози. В резултат на това е съставен АУАН № 942463 от 13.10.2018 г. /лист 12/. Констатирано е, че на същата дата в [населено място] водачът В., е управлявал процесния автомобил, движейки се по бул. “Н., като при спирането му на кръстовището с [улица] е отказал извършването на проба. Издаден е и Талон за изследване № 0013353

Предвид така изложената фактическа обстановка и на основание чл. 22 от ЗАНН, във връзка с чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, началник сектор „Пътна полиция“ към СДВР е наложил на жалбоподателя принудителна административна мярка, с която на същия временно е отнето свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

По делото е представена Заповед № 81121391496 от 06.12.2016г. /л. 22/, с която Министъра на вътрешните работи е упълномощил свой заместник, който пък е подписал Заповед №81213-1524/09.12.2016г. С която е определил лицата, които могат да осъществяват контрол по ЗДвП. Представена е и Заповед №513з-1618/26.02.2018г. От която е видно, че лицето издало заповедта е оправомощено да издава заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, б. „а“ и т. 6 и т. 7 от ЗДвП.

От правна страна.

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законоустановения срок и от лице имащо правен интерес от обжалването.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Настоящият състав намира, че обжалваната заповед е издадена от компетентен орган, в изискваната от закона форма, спазени са процесуалните и материалните разпоредби при издаването ѝ, като съответства и на целта на закона, поради което същата е правилна и законосъобразна. Заповедта е издадена в писмена форма, като в нея подробно са описани фактическите основания за издаването ѝ. Освен това е цитиран АУАН, въз основа на който е наложена ПАМ, налице е препращане към обстоятелствата на акта за установяване на административно нарушение, който съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното.

Принудителната мярка е наложена от компетентен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност. Зам началник отдел при СДВР е компетентен да налага ПАМ, видно от представената по делото Заповед на лист 20 от делото. Не се установиха допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила при издаване на административния акт. Установи се, че са налице материалните предпоставки за прилагане на чл. 171, т. 1, б. ”б” от ЗДвП, от което следва, че обжалваният акт е съобразен с материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "б" от Закона за движение по пътищата - за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки /ПАМ/, като временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско изследване или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или е под въздействието на друго упойващо вещество, както и при отказ да бъде проверен с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

В конкретния случай е безспорно установено, че жалбоподателят е отказал да му бъде извършена проверка за употреба на наркотични вещества с техническо средство, което обстоятелство не е спорно по делото.

Основното възражение на жалбоподателя за материална незаконосъобразност на оспорената заповед се свежда до това, че липсва възприетото от административния орган основание за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП в хипотезата на отказ на водача на МПС да бъде проверен за употреба на наркотични вещества. Жалбоподателят твърди, че не е управлявал моторното превозно средство под въздействие на такива, а отделно от това не му бил предоставен талон за изследване, поради което нарушението се явява несъставомерно и в този смисъл неправилно е ангажирана наказателната му отговорност. Сочи още, че в издаденият административен акт липсват фактически основания за издаването му, а същия се явява немотивиран.

Това възражение се явява неоснователно. В хода на съдебното производство не бяха ангажирани доказателства от страна на жалбоподателя в тази насока, въпреки указанията на съда, че е в негова тежест да докаже твърденията в жалбата.

Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност за прилагане на ПАМ с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата /в този смисъл Решение № 436/ 13.01.2017 г. по адм. дело № 4083/ 2016 г. по описа на ВАС; Решение № 5116 от 08.05.2015 г. по адм. дело № 12851/ 2014 г. на ВАС и др./. В случая приложената по отношение на жалбоподателя ПАМ се основава на наличието на една от нормативно регламентирани хипотези по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП - отказ на водача на МПС да бъде проверен с техническо средство за установяване употреба на наркотични вещества, което съставлява необходимото и достатъчно фактическо основание за законосъобразното упражняване на административното правомощие. С проявлението на посочения релевантен правопораждащ юридически факт е възникнало публичното право на органа да наложи ПАМ, като отнеме временно свидетелството за управление на МПС на водача.

Предвид така установените по делото факти съдът намира, че са налице елементите от правопораждащия фактически състав по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, с които правната норма свързва издаването на заповед за прилагане на принудителна административна мярка - "временно отнемане на свидетелство за управление на МПС". Административният орган обосновано е приел, че отказът на водача на МПС

да бъде изпробван с техническо средство за употреба на наркотични вещества, съставлява законово регламентираната материалноправна предпоставка за налагане на ограничителната мярка. Останалите възражения следва да бъдат обект на разглеждане в рамките на отделен производствено по оспорване на АУАН и НП, в случай, че такова е било иницирано от страна на жалбоподателя. В този смисъл оспореният административен акт се явява постановен при правилно приложение на материалния закон.

С оглед изхода на делото разноски на ответника не следва да бъдат присъждани, тъй като такива не са поискани, а и реално не са направени.

Съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП решението на административния съд не подлежи на обжалване.

С тези мотиви съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. В. В. с ЕГН [ЕГН] против Заповед за прилагане на принудителни административни мерки № 18-4332-007027/16.10.2018 г. на зам. Началник отдел при СДВР.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

СЪДИЯ: